

B 3006/44

STADSMUSEUM STOCKHOLM

* * *

Noban Fredrik Bäckman, Gar-
dist wid Swea LifGarde, 22 år
gammal, skulle, den 23 Mars 1725,
i anseende till föröfwadt buller och
oljud uti Kasernen uti förwar in-
sättas, men gaf wid detta tillfälle
ViceKorporalen Gustaf Adolph Eng-
lund uti wredesmod, med en blottad
knif, ett styng i högra sidan, hwar-
af Englund trenne dagar derefter
afled. Bäckman blef för detta å
sin förman föröfwade mord, enligt
Krigsartiklarna, dömd att mista hö-
gra handen, halshuggas och steglas,

och fann Hans Kongl. Maj:t ej något skäl wara förhanden, att enligt Bäckmans till Högstedsamme ingifna bönesskrift, honom från dödsstraffet förskona, men förordnade att han skulle, utan att mista högra handen, endast halsbuggas och steglas, hwilket straff han, efter föregående Christelig dödsberedelse, undergick wid Ufråttsplatsen utanför Skanstull den 30 Juli 1825.

* * * *

D Herre Gud! hwad har jag gjort?
Nu först jag warse blifwit,
Till hwilket brott, så gråsligt stort,
Mig synda-yran drifwit;
Hur djupt jag fallen war deri,
Då jag i wredens raseri
Min frigs-kamrat fund' mörda!

J synder mitt förlånta pund
Jag tidigt nedergråfde.
Med nya synder, stund från stund,
Jag samwets-ropen qwåfde.
Från brott till brott mig yran dref
Från djup till djup jag föll, och blef
För straffet ändtlig mogen.

Men intet straff, o Gud! förstår
 Alt mig med dig försvara
 Och ingen menstlig nåd förstår
 Mig för din wrede skona.
 Min dom jag i mitt hjerta bär,
 Jag mask, och icke menska, är.
 Åh! att jag oskdd wore.

Förtwiffans skuggor omge mig,
 Mig qvalen öfwerhoppa.
 Ur djupsens nåd, o Gud! till dig
 Jag måste klagigt ropa:
 Åh! är dock tid för nåd och hopp,
 Så länge än din sol går upp
 För onda och för goda?

Åh! är dock tid? Du wet det, Gud!
 Du wet, om du förskjutit
 En utesling, som mot dina bud
 Så fräckt, så länge brutit.

O Gud! Jag har blott gråt och tön:
 Och ewig död är syndens lön,
 Om du ej Dig förbarmar.

O haf dock, haf dock tålmod,
 För Jesu skull mig skona!
 En droppe af hans dyra blod
 Kan all min skuld försona.
 En stråle af hans nådes ljus
 Kan af mitt mörka fångahus
 En himlens förgård göra.

Za! du har ej förskjutit mig:
 Den hand, du fåfängt rådde
 Till ledning på min lefnadsstig,
 Mig hann i detta häfte.
 Jag kysser denna hulda hand,
 Som lade på mig fångens band;
 Men löste syndarns boja.

De brott, som förde mig på fall,
 Jag icke vill förddölja.
 Ei någon gömd misgärning skall
 Mig till din domstol följa.
 Eå går jag döden nöjd emot
 Och ångerfull, men utan knot,
 Mig under bilan böjer.

Exemplaret kostar 2 β. 2:0.

HAN JARNSON
 SÄLJARE